

Gennemførelse. Jeg skal for det første sige til den højtærede Statsminister, at mit Parti ikke lader sin Stemmeafgivning bestemme af den Slags temperamentsfulde Udtalelser fra Statsministeren. Vi har taget vor Stilling, og den fastholder vi ogsaa efter denne Udtalelse. Jeg skal dernæst sige, at vor Ordfører har jo allerede meget klart sagt, at vi fremdeles ser paa den oprindelige Lov, som vi i sin Tid saa paa den i 1924, og at vi fremdeles i Loven savner nogle Støtteforanstaltninger. Disse kan jo meget vel senere blive paakrævet. Vi har set Eksempler paa, at selv Valutaer, som man ansaa for endeligt fastlagte, har været Genstand for stærke Svingninger. Overfor saadanne Svingninger kunde det være i høj Grad ønskeligt at have Støtteforanstaltninger. Ogsaa paa dette Punkt fremkom den højtærede Statsminister med en ægte Statsmandsudtalelse, idet han sagde, at det ærede Medlem Hr. Lange maatte ikke vente disse Foranstaltninger gennemført i Eftermiddag. Der er en Højhed over denne Form for Vid, som jeg ikke skal stræbe efter paa nogen Maade at forringe ved at gøre den til Genstand for nogen Beføling. I øvrigt skal jeg sige til den højtærede Statsminister, at der behøves ingen Indstillinger fra Industriens Side, for at Regeringen kunde tage Initiativet til en principiel Drøftelse af disse Spørgsmaal. Man kunde altid senere komme ind paa, hvorvidt denne eller hin Industri skulde nyde godt af de Foranstaltninger, man ønskede at gennemføre; men der var intet som helst til Hinder for at optage en principiel Drøftelse af Spørgsmaalet allerede nu. Det kunde man for øvrigt have gjort for længe siden.

Til det ærede Medlem Hr. Trier skal jeg sige, at han fremhævede, at Nationalbanken allerede i April i Aar skulde have slaaet om. Men Sagen er jo den, at de Virkninger, som viste sig i Aarets Begyndelse, var et Resultat af den Diskonto- og Kreditindskrænkningspolitik, der paa det Tidspunkt havde været ført i $\frac{3}{4}$ Aar; og da vi naaede hen i April, havde den været ført et helt Aar. Nu vil alle, der har fulgt med denne Sag, erindre, hvorledes man i Begyndelsen fremhævede, at denne Kreditindskrænkning ingen Virkninger viste, medens alle de sagkyndige sagde, at det var

ganske naturligt, thi Kreditindskrænkningen og Diskontopolitikken viste først sine Virkninger efter et længere Tidsrumms Forløb, der krævedes Tid dertil. Men saa er paa den anden Side ogsaa Virkningerne sat i Gang, saaledes at man kan ikke regne paa at standse dem blot derved, at man ned sætter Diskontoen med en halv eller en hel Procent. Og paa det Tidspunkt, som det ærede Medlem Hr. Trier omtalte, satte jo alle de medvirkende Aarsager ind; der kom Arbejdsstandsningen, der kom i forhøjet Grad den udenlandske Spekulation, der kom Tilbageholdenheden fra de indenlandske Købere af udenlandske Materialer, alle disse medvirkende Aarsager, over hvilke Nationalbanken overhovedet ikke havde nogen Indflydelse, og hvis Virkninger paa det Tidspunkt var langt stærkere end den Kreditindskrænkningspolitik, der var Tale om. Endelig kommer jo dertil, at det ærede Medlem har overhovedet ikke gjort andet end, hvad Statsministeren ogsaa gjorde, at sige: Diskontopolitik, men ikke givet nogen som helst nærmere Udvikling af, hvorledes denne Diskontopolitik skulde have virket. Det var det, jeg spurgte om før, men det har jeg hidtil ikke faaet noget Svar paa.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Holstein vilde gøre to Indvendinger mod, hvad jeg havde fremsat. Den første vendte sig mod den Betragtning, at saa længe Rigsdagen ikke havde vedtaget en Lov, saa var det ikke Lov i Landet, idet det ærede Medlem mente, at Udtalelser fra de forskellige Partiers Ordførere i Grunden erstattede Loven, bandt dem til denne Politik og saa fremdeles, saaledes at det ærede Medlem Hr. N. Neergaards og Hr. Pürschels og Hr. Triers Ord tilsammen i Virkeligheden udgjorde det samme som en Lov. Dette er ganske urigtigt, og det vilde jo bl. a. ogsaa fuldkomment sætte Vælgerne ud af Spillet. Det vilde jo sige, at naar disse tre Medlemmer var enige og kunde udtale det paa et Flertal af deres Partifællers Vegne, at det var den Politik, de agtede at føre, saa var dermed ogsaa hele Landets Befolkning tvunget til at gaa den Vej, selv om den kom til at mærke, at denne Vej var en for Landets Erhvervsliv, for hele dets Økonomi farlig Vej. En saadan Anskuelse har derfor ingen Gyldighed. Det er først, naar